

Άνω Κάτω
Τελεία

Θεοδοσία
Καϊδόγλου

Η Θεοδοσία Καϊδόγλου γεννήθηκε σε μια κωμόπολη της Μακεδονίας στην καρδιά του Φλεβάρη, μες στο καταχείμωνο. Τελείωσε το σχολείο και κατόπιν φοίτησε στη Φιλοσοφική σχολή του Αριστοτελείου πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, στο τμήμα της Φιλοσοφίας Παιδαγωγικής, επιλέγοντας τη βασανιστική μα και γοητευτική κατεύθυνση της Φιλοσοφίας. Παράλληλα σπούδασε θέατρο στο εργαστήρι της Πειραματικής Σκηνης της Τέχνης του θεάτρου Αμαλία. Εργάστηκε ως φιλόλογος και θεατρολόγος. Απέδωσε στα νεοελληνικά τα κείμενα του Απολλοδώρου, τα οποία εκδόθηκαν από την Βιβλιοεκδοτική Θεσσαλονίκης το 2001. Σήμερα, αφοσιωμένη στη γραφή, ζει στη Θεσσαλονίκη και αρθρογραφεί σε τρεις εφημερίδες, στην Πέλλα News, στην Ελευθερία των Σερρών και στον Αγγελιοφόρο Θεσσαλονίκης, διατηρεί ένα blog "THEDA", συμμετέχει στη συγγραφική ομάδα του vakxikon, γράφοντας κριτικές βιβλίων και συνεργάζεται με μια εταιρία στο εξωτερικό, που δραστηριοποιείται στο χώρο του e-booking. Όταν ήταν μικρή, ένα πολύ αγαπημένο της πρόσωπο, που χάθηκε πρόωρα απ' τη ζωή, τη βάφτισε: Theda. Έτσι την φωνάζουν όλοι.

Άνω Κάτω Τελεία

ΤΟ ΚΑΛΕΣΜΑ

•

ο κολυμβητής

Τα μάτια μου ακολουθούσαν την πορεία του κορμιού του στην πισίνα. Είχε ξημερώσει εδώ και ώρα και όταν τον αντιλήφθηκα να βουτάει στο νερό ξαφνιάστηκα. Ο χειμώνας τα 'λέγε μια χαρά με το Δεκέμβρη, το ξενοδοχείο βρισκόταν σ' έναν πυρετό πρωινού ξυπνήματος, βήματα στους διαδρόμους, ασανσέρ που ανεβοκατέβαιναν και μετέφεραν τους πεινασμένους πελάτες στην αίθουσα του προγεύματος, υπηρέτες που έσερναν το καρότσι με τα άπλυτα σεντόνια, αποσκευές

παρατημένες στη μέση της μοκέτας έξω από μισάνοιχτες πόρτες πριν την αναχώρηση.

Τον παρατηρούσα καθώς σχημάτιζε υγρές γραμμές πάνω κάτω με το σώμα του, έχωνε το κεφάλι στο νερό, το έβγαζε μετά, έφτανε ως τα τοιχώματα της πισίνας, ξαπόσταινε για λίγο, συνέχιζε.

Ήταν ολομόναχος στη μέση αυτού του παγωμένου πρωινού, κανείς δεν τολμούσε να ξεμυτίσει, οι ξαπλώστρες γυμνές από σώματα, οι ομπρέλες κλειστές, τα πλακάκια υγρά από τη νυχτερινή βροχή ακόμα.

Το δωμάτιό μου στο δεύτερο όροφο, μπροστά ακριβώς στην πισίνα, βρισκόταν σε πολύ κοντινή απόσταση απ' αυτόν τον άνδρα, που φαινόταν ψηλός κι αδύνατος κάτω απ' το νερό, που τον παραμόρφωνε κάπως αιγιματικά και τον μεγέθυνε ακόμη παραπάνω. Τον έφερνε ακόμη πιο κοντά.

Παρότι το κρύο ήταν τσουχτερό, έδειχνε να νοιώθει τόσο φιλικά και άνετα, που νόμιζες πως είχε κάνει μάλλον λάθος με τις εποχές και τα ημερολόγια, πώς αν άνοιγες την πόρτα κι έβγαινες στον αέρα, αυτός θα σε αγκάλιαζε γλυκά και τρυφερά, όπως κάθε συνετός αέρας μες στο καλοκαίρι. Βγήκα λοιπόν. Με μια ρόμπα και με πόδια γυμνά. Πλησίασα τα κάγκελα. Ήταν μια καθαρή παρανομία, μια πρόκληση η πράξη του. Μέσα στο καταχείμωνο, που το επιβεβαίωνα με όλο το κορμί μου τώρα, ν' αφήφά το νόμο του καιρού και να βουτάει έτσι με θράσος στο απάτητο νερό, που τον δεχόταν και τον ευχαριστούσε τόσο.

Τον κοίταξα με φανερή επιμονή και σταθερότητα. Συνέχιζε τις διαδρομές του. Πέρασαν κάμποσα λεπτά. Το κατάλαβα από τις πατούσες μου, που άρχισαν να κοκαλώνουν και τα δάχτυλα μου, που μούδιαζαν σταδιακά. Δεν κουνήθηκα.

Ανω Κάτω Τελεία

Και είχα αποφασίσει να παραμείνω στο ίδιο σημείο, αλλά ο ήχος της πόρτας που χτύπησε με ανάγκασε να μπω μέσα βιαστικά.

« Room service, please! »

Η φράση με τα σπασμένα αγγλικά μου προκάλεσε έναν απίστευτο εκνευρισμό κι άνοιξα γρήγορα για να γυρίσω αμέσως πάλι πίσω.

«This is for you, miss»

Ένα χέρι που κρατούσε ένα μικρό φάκελο. Λίγα δευτερόλεπτα σιωπής ανάμεσά μας άφησαν την εκκρεμότητα μετέωρη να πιθανολογεί εριστικά την αποδοχή ή την απόρριψή της.

Πήρα το φάκελο κι έκλεισα την πόρτα.

Όλη μου η προσοχή ήταν στραμμένη τώρα σ' αυτό ακριβώς το μυστικοπαθές

αντικείμενο και γεμάτη περιέργεια το έσκισα και τράβηξα από μέσα μια μικρή λευκή κάρτα.

Room 209

Αυτό το χειρόγραφο και τίποτα άλλο. Σήκωσα το κεφάλι κι έστρεψα ξανά το βλέμμα στον κολυμβητή.

Κανείς δε βρισκόταν πια εκεί. Η πισίνα σαν μια εγκαταλελειμμένη γυναίκα είχε ακόμη στο ταραγμένο σώμα της τα ίχνη του. Κάποιες κινήσεις επιπολαιότητας στην επιφάνεια του νερού, που έτρεμαν, ενώ εκείνος είχε φύγει.

Το φως προχωρούσε στην επιβεβαίωση της νύχτας. Τα μαχαιροπήρουνα έκαναν σινιάλα κορεσμού στα πιάτα, δυο τρία φύλλα ξεκολλούσαν απ' τα κλαδιά γλιστρώντας στο αβέβαιο κι εγώ

Ανω Κάτω Τελεία

με τη γροθιά σφιγμένη προετοιμάζα ένα χτύπημα στο τέλος του ορόφου.

Η ΠΕΡΙΠΛΑΝΗΣΗ

•

ο προσκυνητής

Ζήτησα να μου φέρουν στο δωμάτιο μια ζεστή ντοματόσουπα. Την έφαγα, ντύθηκα, άφησα το δίσκο έξω από την πόρτα και βγήκα. Πήρα το δρόμο για τη μεγάλη σκεπαστή αγορά. Ήθελα να ανακατευτώ με τους ανθρώπους και την ανθρωπία τους, να τους αιφνιδιάσω και να μ' αιφνιδιάσουν. Ήπια ένα χυμό ρόδι σ' ένα παραδοσιακό μαγαζί, που βρισκόταν στην αρχή ακόμα και μετά έγινα ένα με την πηχτή μάζα. Δεν ξέρω πόσες ώρες ήμουν εκεί, ούτε πόσες φορές πέρασα απ' το ίδιο σημείο, πόσες άλλες έστριψα για να το αποφύγω και κατέληξα

τελικά στο ίδιο λάθος συναντώντας τον ίδιο πωλητή να ξελαρυγγιάζεται πάνω από τα φρέσκα ψάρια του, τον ίδιο ζαχαροπλάστη με τη λιγδιασμένη ποδιά να μου προσφέρει κρέμα απ' το τραπέζι, όμως ήταν τόσο μεθυστικό και δαιδαλώδες, τόσο αποπνικτικό όλο αυτό, που κάποια στιγμή ζαλίστηκα και θέλησα να φύγω. Ναι, αλλά από πού? Ήμουν καρφωμένη σ' ένα σημείο εκκίνησης, τερματισμού ή εγκατάλειψης και είχα πελαγώσει. Και δεν ξέρω αν το κατάλαβε ο θεός της μέρας και της γειτονιάς εκείνης, αλλά άκουσα ξαφνικά το κάλεσμα του μιάμη και σαν την οχιά, που υπνωτίζεται απ' τη φλογέρα και την ακολουθεί, άφησα τον ήχο να με οδηγήσει. Έφτασα σ' ένα παμπάλαιο τζαμί στο βάθος της αγοράς απ' όπου θα ήταν ακόμη πιο δύσκολο να φύγω. Ανέβηκα τη στριφογυριστή σκάλα και βρέθηκα σε μια μικρή υπερυψωμένη αυλή, που κοιτούσε τις πολύχρωμες τέντες των καταστημάτων, τις χαμηλές στέγες και τα

πλακόστρωτα. Επάνω μου ο αέρας και το φως, κάθισα σ' ένα παγκάκι και παρότι το κρύο με περόνιαζε, εγώ το ευλογούσα. Προσκυνητές μπαινόβγαιναν στο τζαμί για να προσευχηθούν, έβγαζαν τα παπούτσια τους, έσκυβαν ξανά και ξανά με μια αυτιστική επιμονή, ζητούσαν. Κι έτσι όπως σηκώθηκα να περπατήσω την αυλίτσα, άρχισα να παρατηρώ πως όλα αυτά που έβλεπα από απόσταση τώρα, όλα όσα με κύκλωναν πριν με την ανάσα τους, η ταπεινή αγορά, τα βήματα, οι ήχοι από τα κέρματα που άλλαζαν χέρια, τα χάχανα των πειραγμάτων, οι μυρωδιές, τα μπερδεμένα χρώματα, μου φαίνονταν τώρα πολύ πιο δελεαστικά κι ένιωσα την επιθυμία να ξανακατέβω. Αναζήτησα τα σκαλοπάτια από την άλλη μεριά, που οδηγούσαν σε μια μικρή στοά με τέρμα της μια καγκελωτή πόρτα. Έβγαλα τη φωτογραφική μηχανή γιατί μου άρεσε η εικόνα αυτή και θέλησα να την αποτυπώσω. Και πριν κάνω το βήμα για να

συνεχίσω, γύρισα το κεφάλι σε μια κινητικότητα που ερχόταν από αριστερά, να ταΐσω την περιέργεια μου. Ένα λουτρό με ορθάνοιχτη πόρτα, πάγκοι μακρόστενοι και κατά μήκος βρύσες που έτρεχαν νερό κι εξαγνίζαν τα βήματα πριν το προσκύνημα. Οι άντρες απορροφημένοι πλένονταν, άλλοι βιαστικά άλλοι καθόλου, εγώ όπλισα τη μηχανή να τραβήξω πάλι και τότε τον είδα να στέκεται εκεί ακίνητος και να με κοιτάζει. Είχε το παντελόνι σηκωμένο ως τα γόνατα, τα χέρια του στηρίζονταν πάνω στο στασίδι και τα μάτια του στηρίζονταν επάνω στα δικά μου μάτια, που τον κοιτούσαν ακόμη μέσα απ' το φακό. Κατέβασα το χέρι μου και ξεγύμνωσα το βλέμμα μου. Ήμουν κουκουλωμένη με το πανωφόρι, το κασκόλ, το καπέλο, τα γάντια και τις μπότες μου, τίποτα γυμνό επάνω μου έξω απ' το πρόσωπό μου. Τον είχα απέναντί μου έτσι όπως ήταν, με χέρια γυμνά, πόδια γυμνά, λαιμό ελεύθερο, μαλλιά που έρχονταν κατά

πάνω μου με τις τρίχινες γλώσσες τους έτοιμες να με κατασπαράξουν. Έρχονταν κι άλλοι κι άλλοι από παντού να χωρέσουν στο παζάρι αυτό και θα χωρούσαν όλοι σαν το βαμβάκι, που στριμώνχεται όλο και περισσότερο, όσο πολύ κι αν είναι, στο μικρό γυάλινο δοχείο του. Έρχονταν, έρχονταν και τελειωμό δεν είχαν. Μόνο ο ιμάμης είχε τελειώσει το τραγούδι του. Γιατί εγώ επιτέλους έφτασα εκεί, όπου ήθελα να φτάσω.

**Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ
ΞΕΝΑΓΗΣΗ**

•

ο περαστικός

«Κοίτα δω», μου είπε, και το χέρι του στόχευε σε ένα σημείο στο πλακόστρωτο.

Ένα χνάρι γυμνού ποδιού και δίπλα του χαραγμένη μια γυναικεία μορφή, στολισμένη, μισόγυμνη, προκλητική να μας κοιτάζει.

«Εδώ είναι η πινακίδα που δείχνει στους άνδρες το δρόμο για το πορνείο της πόλης.»

Είχε μια μαύρη ελιά στην εσωτερική πλευρά στον αριστερό του καρπό, εκεί, κάπου, στο μονοπάτι ανάμεσα στο χάδι και την αγκαλιά, την κοιτούσα καθώς είχε διπλώσει το πουκάμισό του και οι φλέβες του, τολμηρές ανάγλυφες λέξεις, πάνω στο δέρμα του, που ήταν μελαμψό πολύ και μάλλον ζεστό, δεν ξέρω, υποθέτω. Δεν είχα κοιμηθεί καθόλου καλά το περασμένο βράδυ, κάτι ταραξίες όνειρα με ξυπνούσαν κάθε τόσο και το κεφάλι μου, δίχως επαρκή ξεκούραση κόντευε να σπάσει απ' τον πόνο. Περιπατήσαμε πολύ, απ' την είσοδο της αρχαίας πόλης, περάσαμε τη βιβλιοθήκη, τους ναούς, τα λουτρά, το θέατρο, τα σπίτια, αλλά εκείνος στάθηκε σ' αυτό το σημείο και δεν προχωρούσε πια. Έμεινα κι εγώ εκεί να παρατηρώ την πινακίδα στο έδαφος, αυτό το τόσο αιώνιο και φθαρτό συνάμα πράγμα, με το καθαρό του μήνυμα, πόσοι άραγε το ακολούθησαν, πόσοι το έψαξαν, πόσοι το αφόρισαν, πόσοι, αγνοώντας το, το είχαν

προσπεράσει. Με τράβηξε στην άκρη κι άφησε τους συνταξιδιώτες του να συνεχίσουν δίχως εκείνον με τον ξεναγό να φλυαρεί εκνευριστικά, να ξεμακραίνουν και με οδήγησε σ' ένα μονοπάτι αριστερά της κεντρικής οδού. Συναντήσαμε μερικούς βασιλικούς τάφους, το βουνό από πίσω τους, το πράσινο χόρτο, τόσο ανοιξιάτικο στην καρδιά του χειμώνα, το φως του ήλιου, τις πέτρες, που μας κοιτούσαν σαν απολιθωμένες κυράδες στα κατώφλια, αλλά δεν έβγαζαν μιλιά. Απομακρυνθήκαμε κι άλλο. Σταμάτησε κάποτε. Ήρθε απέναντί μου. Ελαφρώς ψηλότερος από μένα, όσο για να με σκεπάζει απαλά με το βλέμμα του, το βλέμμα του, που ήταν τόσο δεισδυτικό και τόσο παιδικό μαζί, τόσα κοιτάγματα στα ίδια μάτια, μ' έκανε να χαμηλώσω σκανδαλισμένη το δικό μου. Το σήκωσε σε λίγο με το χέρι του και μείναμε έτσι πάλι. Ήθελα να γδαρθώ από τα γένια του, που έβγαιναν έτσι σουβλερά, να μου τρυπήσουνε

τα μάγουλα και να ματώσω. Ήθελα να ψηλαφίσω τις φλέβες του, που κρέμονταν τώρα προς τα κάτω, λέξεις ακόμα πιο δυνατές κι αδίστακτες, και να μείνει για πάντα το αποτύπωμα, σφραγίδα ανάγνωσης, στα δάχτυλά μου. Ένα αποτύπωμα βαθύ κι ανυποχώρητο σαν το πορνείο στην άκρη του αρχαίου δρόμου. Να βουτήξω με ορμή στη μαύρη λίμνη εκείνης της μαύρης ελιάς στο δέρμα του, της μαύρης σπηλιάς, να γίνω ένας πρωτόγονος, ένας γυμνός άγριος στα πέρατα του κόσμου. Κάτι αδιάκριτα πουλιά περιφερόντουσαν, μα κατά τα άλλα ησυχία. Μείναμε εκεί, όρθιοι, αμίλητοι κι ακίνητοι στη μέση του αγρού, λίγο πιο εκεί απ' τους τάφους, λίγο πιο έξω απ' την πόλη, λίγο πιο κάτω απ' το σύμπαν, ανάμεσα σε εξατμισμένα χνώτα βασιλιάδων, δούλων και ανθρώπων, εκεί όπου θα αγαπήθηκαν τόσοι και τόσοι, θνητοί, στα κρυφά του κόσμου, στα φανερά των θεών, μείναμε εκεί, να διαστελλόμαστε ακουμπώντας με τα πόδια

μας την αρχαιότητα, με τα χέρια μας τη φθαρτότητα, με τη σκέψη μας την αιωνιότητα και να λαχανιάζουμε, καθώς διατρέχαμε ακούραστοι τους χαραγμένους πόθους μας, μέχρι που μας άφησαν ήσυχους οι γραμμές και τα χρώματα, μέχρι που έπεσε η νύχτα.

Η επιμέλεια της έκδοσης και του εξωφύλλου έγινε
από τον Κώστα Θερμογιάννη
kthermoyiannis@outlook.com
www.nthermo.com
www.tovivlio.net

[Αναφορά προέλευσης -
Μη Εμπορική Χρήση -
Παρόμοια Διανομή]

Διανέμεται ελεύθερα με άδεια Creative Commons

Μια γυναίκα, μια ύπαρξη, μια σκέψη. Αυτή και ο εαυτός της και τίποτα άλλο ανάμεσα σ' εκείνη και την ολοκλήρωσή της. Το ταξίδι είναι μοναχικό για την ίδια παρόλο που τελικά η υπόστασή της γεμίζει και η συντροφιά γίνεται απαραίτητη. Γυναίκα πάνω απ' όλα.